

22 Φεβρουαρίου 2016

Η δύναμη του πνευματικού αγώνα

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#)

Από το Γεροντικό

Έβαλε κάποτε στο νου της μια γυναίκα της αμαρτίας και στοιχημάτισε με τους φίλους της, πως θα το πετύχαινε να παρασύρει στα δίχτυα της τον Ερημίτη, που ζούσε στο βουνό, μακριά από την πόλη και που όλοι έλεγαν γι' αυτόν πως ήταν άγιος άνθρωπος.

Φόρεσε ένα πυκνό πέπλο, που έκρυβε την ομορφιά της κι' ανέβηκε στο βουνό. Οι φίλοι της την περίμεναν στα μισά του δρόμου. Όταν βράδιασε, χτύπησε την πόρτα της σπηλιάς του Ερημίτη. Εκείνος όταν την είδε, ταραχτήκε...

Πώς βρέθηκε τάχα γυναίκα τέτοια ώρα σ' αυτή την έρημο;

Πλάνη σου είναι τούτη, διάβολε, συλλογίστηκε.

Τη ρώτησε ποια ήταν και τί γύρευε. Εκείνη έβαλε τα κλάματα.

Ωρες ολόκληρες πλανιέμαι σ' αυτές τις ερημιές, Αββά. Έχασα το δρόμο και τη συντροφιά μου κι' ούτε κατάλαβα πώς βρέθηκα εδώ. Μα για τ' όνομα του Θεού, μη με αφήσεις να με φάνε τα θηρία.

Ο Ερημίτης βρέθηκε σε δίλημμα. Να βάλει γυναίκα στην κατοικία του; Τέτοιο πράγμα δεν του είχε συμβεί ποτέ. Μα ν' αφήσει πάλι το πλάσμα του Θεού να φαγωθεί από τα θηρία; Αυτό θα ήταν απάνθρωπο, σχεδόν έγκλημα.

Νικήθηκε, τέλος, από την συμπάθεια και την έβαλε μέσα. Εκείνη τότε τράβηξε δήθεν με αφέλεια το πέπλο της και του φανέρωσε τα θέλγητρά της. Ο πειρασμός άρχιζε να φλογίζει τον αγωνιστή, αφού η πράξη δεν ήταν πια δύσκολη. Έριξε κατά γης μερικά ξερά φύλλα κι' είπε στη γυναίκα να πλαγιάσει, ενώ αυτός τράβηξε στο βάθος της σπηλιάς.

Γονάτισε κι' έκανε θερμή προσευχή. Απόψε συλλογίστηκε, έχω να δώσω την πιο σκληρή μάχη εναντίον του ορατού και άορατου εχθρού. Ή θα νικήσω ή θα χάσω όλους μου τους κόπους.

Όσο προχωρούσε η νύχτα τόσο η φλόγα της επιθυμίας τον έκαιγε. Για μια στιγμή ένοιωσε να λυγίζει η αντίστασή του και τρόμαξε.

Αυτοί, πού μολύνουν το σώμα με αμαρτωλές πράξεις, πηγαίνουν στην κόλαση, είπε σχεδόν φωναχτά. Για κάνε δοκιμή, αν θα αντέχεις στη βασανιστική φωτιά. Άναψε το λυχνάρι του κι' έβαλε το δάχτυλό του στη φλόγα. Μα η άλλη φλόγα δεν τον άφηνε να νοιώσει τον πόνο από το κάψιμο. Αφού αχρηστεύθηκε το πρώτο δάχτυλο, έβαλε στη φλόγα του λυχναριού το δεύτερο, το τρίτο... Μέχρι να ξημερώσει έκαψε και τα πέντε δάχτυλα του χεριού του.

Εκείνη η αθλία παρακολουθούσε κρυφά τον υπεράνθρωπο αγώνα του δούλου του Θεού καί, βλέποντας τον να καίει με πείσμα όλα του τα δάχτυλα το ένα πίσω από το άλλο, τόσο πολύ ταραχτήκε, που από τον τρόμο της ξεψύχησε. Οι φίλοι της στό μεταξύ έκαναν αιφνιδιασμό στη σπηλιά του ερημίτη για να γελάσουν σε βάρος του. Τον βρήκαν όμως απ' έξω να προσεύχεται.

Μήπως φάνηκε από δω χτες βράδυ καμιά γυναίκα; τον ρώτησαν.

Μέσα είναι καί κοιμάται, τους αποκρίθηκε εκείνος. Μπήκαν μέσα καί τη βρήκαν νεκρή.

Αββά, πέθανε, φώναξαν τρομαγμένοι. Εκείνος τότε ξεσκέπασε το χέρι του καί τους έδειξε τα δάχτυλά του.

Για δέστε δω, τί μου έκανε η θυγατέρα του διαβόλου; Η εντολή του Χριστού όμως με προστάζει να κάνω καλό αντί κακού. Στάθηκε καί προσευχήθηκε πάνω από το άψυχο σώμα καί την επανέφερε στη ζωή.

Πηγή: ekklisiaonline.gr